

ani o místnosti, nýbrž jen o knihy a pouhou skříň. Z toho plyne však, že v § 5 nemíní zákonodárce zahrnouti i náklad osobní ve smyslu § 9 zák. Tento názor nalézá ostatně oporu i v čl. 27 nař. č. 607/19, jehož slova »jest z celkového rozpočtu knihovního přiděliti na četbu jazyka národnostní menšiny . . .« jasně ukazují k tomu, že ona minimální částka ve smyslu § 5 zák. a čl. 26 prov. nař. jest určena právě a v první řadě na četbu, t. j. knihy.

Mylnost názoru stížnosti, že v příspěvku podle § 5 jest zahrnut i osobní náklad knihovníkův, vysvětluje i z tohoto příkladu: Když by v obci o 10.001 obyvateli podle čl. 26 lit. c) byla do rozpočtu vložena na veř. knihovnu minimální částka 7.000⁷⁰ Kč (t. j. 70 h na hlavu), pak by — vzhledem k tomu, že v takové obci má knihovník podle § 9 zák. míti takový plat, aby se mohl cele věnovati svému povolání, při této nepatrné částce buď znemožněna byla intence zákona s hlediska opatření četby, nebo by se nemohl prováděti § 9 zák.

Není tedy náklad na plat, resp. odměnu knihovníka, zahrnut v příspěvku podle § 5 cit. zák.

Poněvadž pak zákon jiného povinníka nežli obec nezná, jest zřejmo, že i tento osobní náklad nese obec politická. Tomu svědčí i § 8 lit. a) zák., podle něhož knihovní rada, která jinak vede finanční správu knihovny a rozhoduje o nákupu knih [§ 8 lit. b) a c)], má se pouze postarati o to, aby vydržovatel knihovny poukázal knihovníkovi odměnu nebo plat podle § 9. Vydržovatelem knihovny jest pak v daném případě ve smyslu zákona obec. Není-li však na jedné straně tato odměna zahrnuta v příspěvku podle § 5 zák. a je-li na druhé straně obec jako vydržovatel knihovny povinna ji knihovníkovi poukázati, pak jest zřejmo, že poukazuje ji vedle minimální příspěvkové částky odevzdávané české menšinové knihovně ve smyslu čl. 26 lit. c) prov. nař.

Č. 9907.

Z á v o d n í v ý b o r y: Proti udělení souhlasu rozhodčí komisi k propuštění člena závodního výboru z práce není přípustna stížnost tohoto zaměstnance na nss.

(Nález ze dne 18. května 1932 č. 7533.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A CCCXXXV/28.

V ě c: Pavel V. v P. proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Praze (za zúč. firmu Fr. S. v P. adv. Dr. Ludv. Dukát z Prahy) o souhlas k propuštění člena závodního výboru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. nálezem udělila rozhodčí komise podle zákona o závod. výborech v Praze firmě František S., továrna uzeného zboží v Praze, souhlas podle § 22 zák. o závod. výborech k tomu, aby dala

st-li Pavlu V., členu záv. výboru, týdenní výpověď z práce, poněvadž se dopustil jednání, pro která podle § 82 živn. řádu mohl okamžitě z práce býti propuštěn.

Proti tomuto nálezu podal propuštěný člen závodního výboru stížnost, o níž nss uvažoval takto:

Podle § 22 odst. 2 zák. o závod. výborech smějí členové záv. výboru býti propuštěni z práce jen se souhlasem rozhodčí komise, leda že by šlo o propuštění z důvodu, opravňujícího zaměstnavatele k okamžitému propuštění zaměstnance. Nař. rozhodnutí jest podle svého obsahu udělením takového souhlasu. Podle ustálené zdejší judikatury není stížnost proti udělení řečeného souhlasu přípustna, poněvadž člen záv. výboru nemá podle zák. o záv. výborech právního nároku na to, aby rozhodčí komise odepřela souhlas k jeho propuštění z práce podle § 22 odst. 2 zák. o závod. výborech (Boh. A CCCXXXV/28).

Stížnost ovšem namítá, že žal. rozhodčí komise nebyla vůbec kompetentní vydati nař. rozhodnutí, a to z té příčiny, poněvadž, jak sama konstatuje, šlo o propuštění člena záv. výboru z důvodu, pro který zaměstnanec podle § 82 živn. ř. bez výpovědi z práce může býti propuštěn, a v takovém případě že není k propuštění člena záv. výboru souhlasu rozhodčí komise zapotřebí.

Stížnost však přehlíží, že žal. rozhodčí komise udělila pouze souhlas k propuštění st-le jako člena záv. výboru z práce, že však nevy-slovila judikátně, že st-l dopustil se jednání, pro které podle § 82 živn. ř. bez výpovědi z práce mohl býti propuštěn, k čemuž arcit' kompetentní byl by jedině příslušný soud. K udělení souhlasu k propuštění člena záv. výboru podle § 22 odst. 2 zák. o závod. výborech však rozhodčí komise příslušnou byla, a nezáleží na tom, z jakého motivu svůj souhlas udělila, a je tedy lhostejno, vyslovila-li snad souhlas z té příčiny, že měla za to, že st-l dopustil se jednání, pro která podle § 82 živn. ř. mohl okamžitě z práce býti propuštěn.

Č. 9908.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Rozhodčí komise není příslušna vysloviti, že propuštění funkcionářů záv. výboru z práce zaměstnavatelem nemá zamýšlených právních účinků a že pracovní poměr trvá dále; rozhodčí komise je však příslušna prohlásiti propuštění takové za nezákonné. — II. Do úhrnného počtu 30 zaměstnanců, který podle § 25 lit. a) zák. o záv. výborech má význam pro zánik záv. výboru, sluší čítati též zaměstnance, kteří nejsou zaměstnáni v činnosti výrobní, jakož i ná-denníky. — III. Zánik záv. výboru podle § 25 lit. b) zák. o záv. výbo-rech pro zastavení závodu po dobu delší jednoho měsíce předpokládá zastavení veškeré činnosti, která tvoří článek konkrétního výrobního procesu.

(Nález ze dne 18. května 1932 č. 7570.)